

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

IMAGE
WASTE LAND
KORTFILMFESTIVAL
THE HUNGER GAMES
PRIDE

Interstellar

Het heelal in met Christopher Nolan en Matthew McConaughey

#06
november 2014

SHAILENE
WOODLEY

CHRISTOPHER
MELONI

SHILOH
FERNANDEZ

GABOUREY
SIDIBE

EVA
GREEN

DEAUVILLE
40th AMERICAN FILM FESTIVAL
COMPETITION | 2014

WHITEBIRD IN A BLIZZARD

A GREGG ARAKI MOVIE

Lumière

www.lumiere.be

12/11
in de bioscoop

Grenzen verleggen

Van de vroege filmtentdagen over de eerste experimenten met geluid en kleur tot de digitale revolutie: cinema evolueert in een razend tempo. Voor een kunstvorm die al talloze malen dood werd verklaard, blijft die verdacht bruisend uit de hoek komen.

Wat wil je ook met al die grensverleggende filmmakers? Neem nu Christopher Nolan, die met films als *Inception* en zijn *Dark Knight*-trilogie aantoonde dat intelligent entertainment geen contradictio in terminis hoeft te zijn. Met *Interstellar* gaat hij nog een stap verder en combineert hij onversneden emotie, uitdagende theorieën en adembenemend sciencefictionspektakel.

Maar er wordt deze maand ook op andere manieren buiten de lijntjes gekleurd. François Ozon doorbreekt met *Une Nouvelle Amie* voor de zoveelste maal taboes. Klasbakken John Lithgow en Alfred Molina spelen in *Love Is Strange* een homokoppel op leeftijd. In feel-goodtopper *Pride* neemt een groepje Londense holebi's een onverwachte beslissing. En *New Queer Cinema*-icoon Gregg Araki gaat met *White Bird in a Blizzard* de toegankelijke toer op.

Ook grensoverschrijdend gedrag blijft beklievende cinema opleveren: kijk maar naar Jérémie Reniers ontspoorde flik in *Waste Land* of Laura Verlindens verbeterde journaliste in *Image*. In ons *Vraagstuk* gaan we dan weer dieper in op het verdwijnen van het filmmysterie nu de grenzen van de privacy alsmaar verlegd worden.

Tot slot: verleg ook eens je eigen grenzen en koop een ticket voor het Internationaal Kortfilmfestival Leuven of waag je aan het eigenzinnige werk van Željimir Žilnik. Onbekend maakt immers nog steeds onbemind.

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

LOVE IS STRANGE

a new film by Ira Sachs

12 NOV

JOHN LITHGOW ALFRED MOLINA AND MARISA TOMEI
SEPTEMBER FILM www.septemberfilm.be f /septemberfilmbe

SELECTION OFFICIELLE
UN CERTAIN REGARD
FESTIVAL DE CANNES

WHITE GOD

a film by KORNEL MU DRUCZÓ

3 DEC

www.abc-distribution.be

SUPERHELDEN ZIJN ER IN ALLE MATEN

Antboy

VANAF
19/11
in de bioscoop

www.jekino.be/antboy

10

16

42

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be
www.twitter.com/VERTIGObe
www.facebook.com/VERTIGObe

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Karlijn Van de Cruys

REDACTIE Ruben Nollet, Bernard Van de Popeliere, Kurt Vandemaale, Vincent Stroep, Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans

MEDEWERKERS Ben Van Alboom, Jonas Govaerts, Tom Rouvrois, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Katrin Swartenbroux

WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde

EINDREDACTIE Werner Van den Bergh, Charlotte Zwemmer

GRAFISCH ONTWERP Wouter De Boeck.com

FOTOGRAFEN Nyklyn, Greetje van Buggenhout, Nana Vaneessen

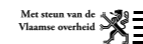
ILLUSTRATOR Xavier Truant

RECLAMEREGIE Charlie Mike, Waterloosesteenweg 870 – 1180 Brussel
Serge De Schryver, 02/ 241 55 55, info@charliemike.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Corelio Printing

"Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever."

FLASHFORWARD

CINÉ UPDATE

Nieuwsjes, nieuwsjes en nog meer nieuwsjes 6

ACHTER DE SCHERMEN

Lady Linn componeert de score van *Café Derby* 7

FILMFAN

Lingerieontwerpster Murielle Scherre is geen fan van de laatste Von Trier 8

CLOSE-UP

INTERSTELLAR

Het heelal in met Christopher Nolan 10

IMAGE

Laura Verlinden zonder masker 14

PRIDE

Holebi's en mijnwerkers unite! 16

KORTFILMFESTIVAL

20

LOVE IS STRANGE

John Lithgow en de herenliefde 22

VRAAGSTUK

Is magie nog mogelijk in World Wide Hollywood? 26

UNE NOUVELLE AMIE

François Ozon en het zoveelste taboe 30

WHITE BIRD IN A BLIZZARD

Gregg Araki toont de keerzijde van de American Dream 32

SPECTRUM

Željimir Žilnick, het *Black Wave*-icoon 36

WASTE LAND

Pieter Van Hees en Natali Broods over de duistere thriller 38

POINT OF VIEW

RECENSIES

Nightcrawler, *Antboy*, *Eden*, *Horns*, *The Judge*, *Hector and the Search for Happiness* 42

BESTE.FILM.OOIT.

Escape from New York: Het ooglapje van Kurt Russell 46

Het laatste nieuws van de filmfrontlinie

Dappere docu's

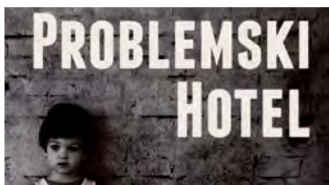
Vlaanderen, vrouwen en documentaires: ze gaan blijkbaar hand in hand. De nieuwste van *Feel My Love*-regisseuse Griet Teck gaat over palliatieve zorg. En Teodora Ana Mihai documenteert in de opvolger van *Waiting for August* het door drugsgeweld geteisterde Mexicaanse grensgebied.

Josse schrijft én speelt

Josse De Pauw had rolletjes aanvaard in het Franse *Diamant Noir* en *Le Tout Nouveau Testament*, de nieuwste Jaco Van Dormael. Maar hij liet tweemaal verstek gaan om een boek vol biografische teksten te schrijven. Aangezien het schrijven vlot verliep, speelde hij daarna wel mee in *Problemski Hotel*.

Problemski what?

Problemski Hotel is een verfilming van het gelijknamige boek van Dimitri Verhulst. De dialogen worden gesproken in een soort *Fregels*, Frans-Engels met hier en daar een woord Vlaams ertussen. Wat wil je met een verhaal dat zich afspeelt in een asielcentrum dat aanvoelt als een niemandsland?

ACHTER DE SCHERMEN

Café Derby

Filmtunes componeren met Lady Linn

tekst KURT VANDEMAELE

foto NYKLYN

Twee handen op één buik, zo close zijn Lenny Van Wesemael en Lien Degreef. Hartsvriendinnen. “Lenny heeft clips gemaakt voor ‘I DON’T WONNA DANCE’, ‘Love Affair’ en ‘Cry Baby’”, zegt Degreef aka Lady Linn. En nu schrijft ze op haar beurt de muziek voor *Café Derby*, het langspeelfilmdebuut van Van Wesemael over een vrolijk gestoorde familie.

Degreef had niet het geduld om te wachten tot de beelden er waren om te beginnen met schrijven en heeft zelfs al enkele stukjes opgenomen. “Lenny geeft me veel vrijheid. We overleggen soms en proberen al eens een stukje muziek op beeld te zetten. Ik heb heel veel geluisterd naar muziek uit de jaren tachtig, dat is mijn tijd – en die van Lenny, want we zijn in hetzelfde jaar geboren.”

Beide dames zijn dol op eightiesmuziek. “Maar er zijn zo veel genres, zo veel films, zo veel soundtracks die we graag zien en horen.”, vertelt Degreef enthousiast. En ze stort een lading uit, met titels als *Drive*, *De rouille et d’os*, *Eyes Wide Shut* en *Paris, Texas*. En componisten als Kavinsky, Morricone of groepen als Bon Iver.

“Ik maak nu al zo veel mogelijk muziek. Sferen vooral. En het hoofdthema is er ook al. Daarop maak ik variaties, met allerlei instrumenten, in diverse klankkleuren. Maar de eigenlijke afwerking is pas voor december. Ik kan niet wachten.”

VANAF 4 MAART 2015 IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

Peter weet niet beter

Peter Van den Begin blijft een van onze drukst bezette acteurs. In het voorjaar staat hij op de set van de nieuwe film van Peter Brosens en Jessica Woodworth, de komedie *Kebab Royal*. Daarna speelt hij een stand-upcomedian in de nieuwe van Nic Balthazar.

Sam, kom je nog terug?

Sam Louwyck blijft internationaal bezig. Na het gelauwerde *Le Meraviglie*, waarin hij zij aan zij stond met Monica Bellucci, zat hij vervolgens in *Terre Battue*, *Sauvez Wendy* en *Hors Cadre*, allemaal films van over de (taal)grens. En momenteel staat hij op de Praagse set van Lee Tamahori's *Emperor*.

Berts way

Ook Bert Haelvoet - nonkel Koen uit *De Helaasheid der Dingen* - zoekt het over de grens. Eerst sloeg hij Camille Rutherford aan de haak. De Britse actrice speelt de hoofdrol in *Jacqueline (Argentine)*. En toen Haelvoet niet van haar zijde week, bood regisseur Bernardo Britto hem een rol aan.

FILMFAN

Murielle Scherre

In haar derde boek, *L'amateur*, gaat lingerieontwerpster **Murielle Scherre** op zoek naar de betekenis achter woorden als schoonheid, erotiek en alchemie, ook in de cinema. *Vertigo* dook met Scherre in het donkerste hoekje van de filmzaal en vroeg haar — wat had u gedacht — de kleren van het lijf.

tekst **KATRIN SWARTENBROUX** foto **GREETJE VAN BUGGENHOUT**

Wat vind je de meest tenenkrukkende seksscène?

MURIELLE SCHERRE: “Er zijn er zoveel! De eerste die me te binnen schiet, zit in *Perfume*. In de laatste scène kronkelen allemaal lijven over elkaar in een gigantische orgie. Hoewel ik heel wat gewoon ben, vond ik de manier waarop het in beeld was gebracht echt om te gruwen. Wat dácht Tom Tykwer (regisseur, nvdv.) in vredesnaam? De scène zit volgens mij niet eens in het boek, al verbaast me dat niets. Ik heb nog nooit een goede boekverfilming gezien.”

Ben je ooit weggelopen uit de filmzaal?

“Dat niet, maar ik heb echt op mijn knokkels zitten bijten tijdens *Nymphomaniac*. Wat een gemiste kans! De film laat een licht schijnen op een heel interessant onderwerp, maar benadert het op een totaal verkeerde manier. Zo gaat het hoofdpersonage constant gebukt onder het juk van de zonde, alsof je een verwerpelijk persoon bent omdat je je lusten en verlangens volgt. Ik moet echt eens babbelen met Lars von Trier. Misschien mag ik van hem wel de blije versie maken.”

Een positievere noot: welke film heb je meer dan twee keer gezien?

“*Last Tango in Paris*.”

De beste filmsoundtrack?

“Zonder twijfel die van *Only Lovers Left Alive*, een uitstekende film trouwens. Regisseur Jim Jarmusch nam de gitaar ter hand, gesteund door zijn band SQÜRL en Jozef Van Wissem. Zij wisten perfect de noise van Detroit te mixen met het beklijvende van Tanger, de twee steden waar de vampiers in rondwaren. Ik ben al op beide plaatsen geweest en die muziek past echt treffend. Zeker het laatste nummer, ‘Hal’, met de stem van Yasmine Hamdam, geeft me kippenvel. Ze zingt in het Arabisch. Ik heb geen flauw idee waar het over gaat, maar het klinkt behoorlijk geloofwaardig. (lacht)”

Bij welke film moest je voor het laatst huilen?

“Geen idee, ik ben een onwaarschijnlijke *bleitkous*. Ik moet zelfs janken bij *The Simpsons*.”

Vooruit dan: hardop lachen?

“Dat moet *Little Miss Sunshine* geweest zijn. Ik heb die gezien tijdens

“IK MOET ECHT
EENS BABBELN MET
LARS VON TRIER.”

een nachtvlucht, op het moment dat ze je plateaus met eten al hebben afgehaald en het cabinepersoneel gewoon verwacht dat je gaat slapen. Dat was buiten mij gerekend, dus: ik denk dat ik het hele vliegtuig wakker heb gehouden met mijn geschater. Zeker tijdens die laatste scène, waarin het titelpersonage het dansje opvoert dat ze van haar grootvader geleerd heeft. Zo'n klein, schattig meisje dat tussen allemaal tuttebellen plots naar haar kruis grijpt en haar velcrobreek afscheurt op de tonen van Rick James' 'Superfreak': ik dacht dat ik niet meer zou bijkomen.”

Wie zou jou moeten spelen in de film van je leven?

“(gedecideerd) Sean Penn! Die man is een ongelooflijk beest. Wie zowel in *Milk* en *Mystic River* als in *This Must Be the Place* geloofwaardige personages kan neerzetten, zal mij ook wel kunnen vertolken, zeker?”

Heb je een guilty pleasure-dvd?

“Ik wou hier aanvankelijk *Elvira, Mistress of the Dark* op antwoorden, maar beseft nu dat die film openbaar op mijn kast uitgestald staat. (grijnst) ▣

@FakePlasticRuby

L'amateur, Lannoo
lafilledo.com

CLOSE-UP

INTERSTELLAR

2014 A SPACE ODYSSEY

Christopher Nolan bewees met films als *The Dark Knight* en *Inception* dat blockbusters helemaal geen hapklare brokken hoeven te zijn. Die traditie zet hij voort met *Interstellar*, een uitgekende mix van klassiek sciencefictionspektakel en ingewikkelde theorieën. Hoe hij dat flikte? Een introductie in tien hoofdstukken.

tekst STEVEN TUFFIN

1 SPRONG IN HET DUISTER

In een toekomst waarin de aarde op sterven na dood is, leidt Matthew McConaughey een ruimte-expeditie op zoek naar een leefbare planeet. Dat is het enige wat we over *Interstellar* hoeven te weten, vindt Nolan. "Als ik meer vertel, vermoordt Chris me", is een zinnetje dat zijn acteurs vaak laten

vallen in interviews. En op de rode loper van de wereldpremière van *Interstellar* kirde de jonge actrice Mackenzie Foy: "Ik ben hartstikke benieuwd naar het eindresultaat." Zij had namelijk alleen haar eigen scènes mogen lezen. Je bent dus gewaarschuwd: verder lezen kan ernstige gevolgen hebben.

51207

2 HET BREIN EN DE BAARD

Oorspronkelijk was *Interstellar* geen Nolan- maar een Spielbergproject. De Baard was geïntrigeerd door de gecompliceerde ideeën van theoretisch natuurkundige Kip Thorne. Deze goeie vriend van — hoe kan het ook anders — Stephen Hawking ontwikkelt allerlei uitdagende theorieën over wormgaten, de zwaartekracht en de structuur van het heelal. Een van zijn stokpaardjes is ‘ruimtetijd’, een begrip dat de vier dimensies — lengte, breedte, hoogte én tijd — als één geheel presenteert. Inderdaad, perfect materiaal voor Spielberg om een *Close Encounters of the Third Kind*-achtige scifitrip uit te distilleren.

SUBJECT ~~Number: 1000-11-11-11-11-11~~

3 ALL IN THE FAMILY

Spielberg deed een beroep op Christopher Nolans broer Jonathan om het scenario te pennen. Ondanks diens discretie kwam Chris steeds meer te weten over het verhaal en zijn fascinatie groeide. Toen De Baard na enkele jaren verstek liet gaan, nam Nolan het project onmiddellijk over. Samen met zijn broer herschreef hij het scenario. Hun grootste ingreep was de toevoeging van een complexe vader-dochterrelatie, die geïnspireerd is op Chris’ band met zijn oudste dochter. En om het familieportret helemaal af te maken: zijn vrouw Emma Thomas is de producente van deze en al zijn andere films.

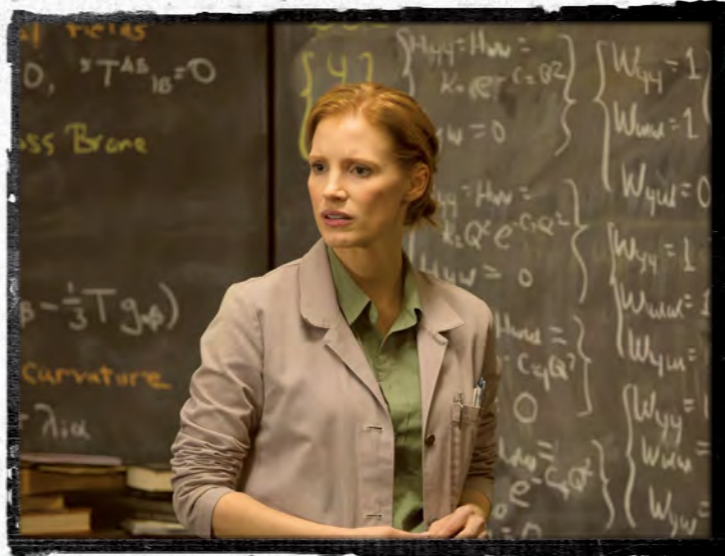
4 DE NIET-GEWONE DE JUISTE COWBOY

Een van Nolans grootste inspiratiebronnen voor *Interstellar* — naast Stanley Kubricks meesterwerk *2001: A Space Odyssey*, natuurlijk — is *The Right Stuff*. In deze parel uit 1983 over de vroege jaren van de Amerikaanse ruimtevaart zet Sam Shepard de legendarische testpiloot Chuck Yeager, de eerste man die sneller dan het geluid vloog, neer als een geestelijke nazaat van de cowboys. “Die spirit moest ons hoofdpersoonage ook uitademen”, zegt Nolan. En zo kwam hij bij Matthew McConaughey terecht. Niet dat de producenten meteen verkocht waren. “Voor de meesten was hij nog het domme blondje uit al die bedenkelijke romcoms. Gelukkig kon ik hen overtuigen. Toen hij nadien alsmar hipper werd, leek ik plots een ware visionair.” (*lacht*)

CAP-40 RA-4

5 OUD- EN NIEUWIGHEDEN

Nolan staat te boek als iemand die graag met dezelfde mensen werkt. Het gros van zijn crew heeft al meerdere producties met hem gedraaid. Sir Michael Caine staat in *Interstellar* voor de zesde maal voor Nolans camera. En Anne Hathaway draaft na haar vertolking van Catwoman in *The Dark Knight Rises* (2012) op als een van McConaugheys teamgenoten. Opvallendste naam tussen het verse Nolan-vlees is Jessica Chastain. De roodharige *Zero Dark Thirty*-actrice waagde zich immers voor het eerst aan een bigbudgetblockbuster. “Aanvankelijk was ik doodsbang. Ik dacht dat ik mijn ziel aan de duivel verkocht had. Maar al snel merkte ik dat er een Indiesfeertje hing op de set en voelde ik me thuis.”

Jessica Chastain

6 HOU VAST AAN JE ROOTS

Dat ‘Indiesfeertje’ komt niet uit de lucht vallen: met *Following* (1998) en *Memento* (2000) heeft Nolan twee kanjers van onafhankelijke producties op zijn cv staan. De man weet dus wat het is om ieder dubbeltje tweemaal om te draaien om je film toch maar gemaakt te krijgen. In tegenstelling tot veel van zijn blockbustercollega’s zorgt hij ervoor dat het publiek de gigantische budgetten waar hij nu over beschikt daadwerkelijk ziet op het witte doek. Zo liet hij voor *Interstellar* ruimtetuigen op ware grootte bouwen, gaf hij de opdracht om op een Canadese set een reusachtig maisveld te planten en trok hij met zijn cast en crew naar enkele heel onherbergzame plekjes in IJsland. Die windstorm die het asfalt van de weg rukte, moesten ze er maar bij nemen.

7 OUDE TRUCS, NIEUW JAS.JE

Nolans streven naar authenticiteit kent geen grenzen. Neem die adembenemende scène uit *The Dark Knight* (2008) waarin Heath Ledgers onvergetelijke Joker een enorme vrachtwagen doet kantelen. Daar kwam geen megabyte cgi aan te pas. En ook in *Interstellar* is het gebruik van digitale effecten tot een minimum beperkt. In tegenstelling tot *Gravity*, de genregenoot die vorig jaar de *box office* in lichterlaaie zette, was er op de set geen enkel *green screen* te bespeuren. Nolans effectenteam moderniseerde een oude filmtechniek die gebruik maakt van achtergrondprojecties. Op die manier moest de cast minder doen alsof wanneer ze naar al die hemellichamen tuurden en kon de cameraman de reflecties van de planeten op de astronautenhelmen zonder omwegen vastleggen.

De robot TARS

8 NEDERLANDE ZWED

Omdat Nolans vaste *director of photography* Wally Pfister zelf aan het regisseren is geslagen — hij debuteerde eerder dit jaar met Johnny Depp-vehikel *Transcendence* — deed de cineast een beroep op Hoyte van Hoytema. Deze Nederlander verkaste in 2002 naar Zweden en brak daar door met het tragische vampierendrama *Let the Right One In* (2008). Na uiteenlopende projecten als *The Fighter* (2011), *Tinker, Tailor, Soldier, Spy* (2012) en *Her* (2013) is Van Hoytema naar de Hollywood-*big league* gepromoveerd. “Zelden zag ik iemand met zo veel passie de camera hanteren. Zelfs de loodzware IMAX-toestellen nam hij zonder klagen op de schouder”, aldus een enthousiaste Nolan. Van Hoytema’s volgende project? Het 24e officiële Bond-avontuur!

9 ZIMM, ZIMMER, ZIMMST

Interstellar is de vijfde samenwerking tussen Nolan en de succesvolle scorecomponist Hans Zimmer. De regisseur omschrijft hun werkrelatie als uitermate avontuurlijk. “We houden ervan om elkaar uit te dagen. Als ik iets bombastisch verwacht, komt hij met iets intiem op de proppen en vice versa.” Het hypnotiserende basisthema van *Interstellar* kwam op een wel heel unieke manier tot stand. “Nog voordat ik het scenario herschreven had, vroeg ik Hans of hij een dag voor me kon vrijhouden en gaf hem een verhaaltje dat ik geschreven had. ‘Baseer je hierop’, zei ik. Vierentwintig uur later kwam hij met dat fantastische nummer op de proppen. ‘Nu moet ik wel aan de film beginnen’, lachte ik.”

10 RADICALE ROBBERS

Robbie, HAL, Ash, R2-D2, Bishop, C-3PO: in elke rechtgeaarde sciencefictionprent wordt minstens één robot opgevoerd. *Interstellar* is op dat gebied niet anders. Het sarcasme van de voormalige vechtmachines TARS en CASE zorgt zelfs voor een spaarzame komische noot. Hun sobere Tetrisachtige look maakt hen echter compleet uniek. “Onze kinderen waren aanvankelijk niet enthousiast”, liet Nolan optekenen. “Maar toen ze de tuigen in actie zagen, waren ze verkocht.” Ook hier ging de filmmaker voor een praktische aanpak. De objecten — die doen denken op de mysterieuze monoliet uit *2001* — werden op de set bestuurd door performancekunstenaar Bill Irwin. “Hem wissen is een van de weinige digitale trucjes die we toepasten.”

VANAF 5 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» **STERREN KIJKEN**

Aan filmische ruimte-avonturen absoluut geen gebrek en iedereen houdt er zo zijn favorieten op na. Online vind je de (minst) geliefde sciencefictionfilms van o.a. onze redactieleden. En natuurlijk kan ook jij zegje doen.

IMAGE

MASKERSPEL

Laura Verlinden kennen we tot nog toe als het lieve meisje uit *Ben X* en *De Smaak van De Keyser*. In *Image* ontpopt ze zich tot een harde onderzoeksjournaliste, die een reportage maakt over het straatleven in de Brusselse *quartiers*. Van een bewuste koerswijziging is volgens de actrice echter geen sprake. “Het verhaal primeert.”

tekst EWUOD CEULEMANS

Net zoals in hun kortfilm *Broeders* (2011) snijdt het jonge regisseursduo Adil El Arbi en Bilall Fallah het ‘allochtonethema’ aan in hun langspeelfilmdebuut *Image*. De hoofdrol wordt vertolkt door Laura Verlinden. In de gedaante van onderzoeksjournaliste Eva maakt ze een reportage over de Marokkaanse samenleving in de straten van Schaarbeek. Daarbij laat ze zich leiden door de innemende crimineel Lahbib (Nabil Mallat).

“Adil en Bilall beschikken over een enorm enthousiasme”, vertelt de 30-jarige actrice. “En ze wisten perfect hoe ze mij daarin moesten meezuigen.” Maar Verlindens motivatie gaat verder: ook de actuele, controversiële thema’s van de film speelden mee in

haar beslissing om de rol van Eva te accepteren. Vooral het vormen van vooroordelen op basis van wat de media voorschotelen, vindt ze een belangrijk onderwerp. “Vooroordelen komen altijd voort uit de angst die externe bronnen zoals kranten en tv oproepen. Mensen nemen gewoon voor waar aan wat zulke bronnen beweren, zonder dat te toetsen aan hun eigen ervaringen.”

Blanke pit

Maar *Image* gaat over veel meer dan de portrettering van allochtonen door de media. De titel verwijst ook naar het imago dat mensen van zichzelf ophangen — ook al strookt dat niet altijd met hoe ze écht zijn. Lahbib stelt zichzelf graag voor als een stoere gangster uit het straatmilieu, maar

naarmate de film vordert, ontdekken zowel Eva als de kijker dat er onder die harde bolster een blanke pit zit. “Daarom is zijn personage zo interessant”, zegt Verlinden. “Alleen wie de moeite neemt om Lahbib écht te leren kennen, ontdekt zijn gevoelige binnenkant.”

Wie met Verlinden spreekt, merkt het aan alles wat ze zegt: ze vindt authentiek, menselijk contact erg belangrijk. Gelukkig voor haar vond ze dat in overvloed terug op de set van *Image*. “Er was totaal geen vijandigheid toen we op straat gingen filmen. Ik heb veel respect voor iedereen die ik toen heb mogen ontmoeten, zowel op de set als daarnaast. Voor mij is dat erg belangrijk, want er moet voldoende vertrouwen zijn tijdens de opnames en daarbuiten.”

Met Nabil Mallat, die Lahbib speelt, klikte het meteen. “Ik heb mij enorm geamuseerd met Nabil. Hij is een warme gast, iemand voor wie je alleen maar veel respect kunt hebben. Nabil geloofde ook heel erg hard in het verhaal. Hij maakte zich Lahbib meteen eigen.”

Atypische rol

De chemie tussen de twee hoofdpersonages is essentieel voor het verhaal dat het filmmakers vertellen. Eva en Lahbib voelen zich verbonden met elkaar, omdat ze beiden moeten strijden tegen vooroordelen. Bij confrontaties met de politie voelt hij zich gevisieerd door zijn allochtone afkomst, bij de harde strijd om kijkcijfers moet zij opboksen tegen mannelijke collega’s en

slinkse concurrentes. In de loop van de film moeten zowel zijzelf als de kijker dat beeld echter bijstellen. De straatjongen met de zware reputatie blijkt een andere, gevoelige kant te hebben. Achter de schuchtere Eva gaat een harde, ambitieuze journaliste schuil. Kunnen we spreken van een atypische rol voor Laura Verlinden?

“Eigenlijk niet. Er is niet echt een soort personage dat ik vaak speel of dat ik vaker zou willen spelen. Ik ga in de eerste plaats uit van het verhaal dat verteld wordt. Als dat verhaal mij op een of andere manier aangrijpt of intrigeert, dan wil ik daarvan ten dienste kunnen staan. Ik denk niet al te veel na over de personages die ik wel of niet wil spelen, maar wel over de verhalen waarin ze fungeren.”

Al wil ze niet gezegd hebben dat

het verhaal primeert op de personages. “Voor mij klikt dat samen in één geheel. Wat ik wel of niet wil, is daarbij niet van belang. Voor een goed verhaal moet je ego als acteur kunnen verdwijnen.”

VANAF 5 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Ewoud51

» GEWETENSCHOPPERS

Adil El Arbi en Bilall Fallah zijn niet de eerste filmmakers die sociaal-politieke problemen aankaarten. Van *Do The Right Thing* tot *Cry Freedom*: op onze website vind je de beste pogingen om het bioscooppubliek een geweten te schoppen.

PRIDE

"EINDELIJK SPEEL IK EENS GEEN SCHURK"

In de jaren tachtig trok een groep Londense holebi's naar een conservatief dorpje in Wales om er de stakende mijnwerkers een hart onder de riem te steken. Ze werden er niet meteen met open armen ontvangen. Een van de homo's wordt verrassend vertolkt door **Dominic — 300 — West**. "Ik haatte mijn kapsel!"

tekst RUBEN NOLLET

B *rassed Off* (1996), *The Full Monty* (1997), *Billy Elliot* (2000). Toen die drie films tot onverwachte hits uitgroeiden, leek de Britse filmindustrie een formule gevonden te hebben waarmee ze zichzelf uit het slop kon trekken: tragikomische feelgoodverhalen met een sociale achtergrond en een muzikale ondertoon. Thatchers economische erfenis woog nog zwaar, maar dat betekende niet dat iedereen steevast gedepimeerd door het leven moest stappen.

Pride brexit nu enthousiast een vervolg aan de traditie. De film baseert zich op een feit divers uit 1984. Een groep holebi-activisten uit Londen nam het initiatief om geld in te zamelen voor de gezinnen van stakende mijnwerkers in een klein dorp in Wales. De cultuurclash die daarop volgt, is even voorspelbaar als aanstekelijk.

Het bekendste gezicht in het gay gezelschap is ongetwijfeld dat van Dominic West (45). Afgaande op de alfamannetjes die hij speelde in onder meer 300, *Centurion*, *John Carter* en de tv-series *The Hour* en *The Wire* zou je denken dat hij deel uitmaakt van de macho mijnwerkers, maar niets is minder waar. In *Pride* neemt hij de rol van Jonathan Blake voor zijn rekening, de tweede Britse man die ooit te horen kreeg dat hij seropositief was en die door zijn vrienden omschreven wordt als de meest flamboyante van de bende.

West krijgt dan ook niet toevallig de eer (en de verantwoordelijkheid) om het dansnummer te brengen dat in films als deze bijna verplicht is. In navolging van Billy Elliots energieke sprongen op 'Town Called Malice' van The Jam en de spontane pasjes van het *Full Monty*-team op 'Hot Stuff' van Donna Summer laat West voor de ogen van een

verbouwde Welshe parochiezaal zijn innerlijke discobeest los op 'Shame Shame Shame' van Shirley & Company.

DOMINIC WEST: "Een van de voornaamste redenen waarom ik de rol dolgraag wou spelen, is dat ik die dans mocht doen. Maar ik had mijn tienerjaren toch liever in de sixties beleefd. Over het algemeen waren de eighties een mager beestje op muzikaal gebied, met al die verschrikkelijke synthesizers en drummachines. Qua kleding was dat decennium ook al een ramp. En qua kapsels. (*lacht*) Nee, ik heb het niet getroffen door geboren te worden in 1969."

Je geblondeerde en geföhnde kapsel is inderdaad indrukwekkend in de film. "En dan dat nektapijt! (*lacht*) Ik haatte mijn haar. Het ergste is dat Jonathan Blake, het personage dat ik speel, er in het echt absoluut niet zo uitzag."

“MIJN VOORBEREIDING OM NAAR DE NOORDPOOL TE TREKKEN? DISCO!”

Hij had ook een nektapijtje, maar hij stond er wel degelijk mee. Ik had Richard Burton gespeeld in *Burton and Taylor*. Voor die tv-film was mijn haar geblondeerd, en met die haarkleur had ik ook de screentests voor *Pride* gedaan. Daarna was ik teruggekeerd naar mijn natuurlijke bruine haar voor de tv-serie *The Affair*. Maar toen het tijd werd om *Pride* te draaien, vond regisseur Matthew Marcus die blonde kleur toch veel geschikter. Het zag er zo eighties uit, zei hij. Dat zal dan wel. Maar het blijft een afgrijselijk gezicht.”

Heb je Jonathan Blake opgezocht om je voor te bereiden op je rol?

“Ik heb hem ontmoet, ja. Een schat van een man, heel beminlijk. Hij heeft veel gedaan om anderen te helpen, terwijl hij een groot deel van zijn

vrienden zag sterven en zelf in leven bleef. Zo iemand noem ik een held. Doordat hij al zo lang seropositief is zonder aids te ontwikkelen, heeft hij ongeveer alle laboratoria van de wereld gezien. Iedereen wil zijn bloed onderzoeken en uitvissen hoe het komt dat hij overleeft. Zelf is hij ervan overtuigd dat het komt doordat hij nooit de experimentele medicijnen genomen heeft die seropositieve patiënten in die beginperiode toegediend kregen. Ik denk dat hij gelijk heeft. Die vroege medicijnen hebben veel slachtoffers gemaakt, zoals waarschijnlijk altijd het geval is.”

In de film zegt jouw personage dat zijn liefde voor marihuana misschien ook geholpen heeft om hem in leven te houden. Denkt Jonathan Blake dat echt?

“Ik durfde het hem niet goed te vragen, moet ik toegeven. *(lacht)* Iemand had me gezegd dat ik niet te veel moest praten over zijn wietgebruik. Ik hoopte eerlijk gezegd dat hij me een lekkere joint zou aanbieden. *(grijnst)* Helaas heeft hij het er nooit over gehad. Maar dat stukje dialoog lijkt me niet uit de lucht gegrepen. Medische marihuana is onlangs legaal geworden in New York. Voor je zo'n product kunt legaliseren, moet je een lijst van tien aandoeningen opstellen waarvoor het middel heilzaam is. En je mag ook niet meer dan tien ziektes opsommen. Welnu, dat zijn allemaal ziektes die je nooit wilt krijgen: kanker, ms, noem maar op. Zijn theorie dat zijn wietgebruik hem gered heeft, is volgens mij dus zeker niet ongefundeerd.”

Voel je een grotere verantwoordelijkheid als je iemand speelt die echt bestaat?

“Op zich wel, al maakte het in dit geval niet zoveel uit. De Jonathan die ik speel, verschilt sterk van de echte. Hij was toen een stuk jonger dan ik nu, hij zag er veel beter uit en hij was een veel betere danser. *(lacht)* Ik wou hem absoluut ontmoeten om zijn versie te

horen van wat hij heeft meegemaakt. Zijn anekdotes en verhalen gaven me nog meer zin om alles te tonen zoals het was, om authentiek te zijn en niet te overdrijven. Ik heb al snel de neiging om over de schreef te gaan. *Pride* is een film met een groot hart en dat gegeven wou ik niet verraden. Dat is trouwens een andere reden waarom de rol me interesseerde. Je moet van je personage houden, ook al speel je een slechterik. Vladimir Poetin of zo. *(lachtje)* In dit geval had ik geen enkele moeite om die liefde te vinden. Jonathan is een echte held, zoals ik al zei, en ik heb al te vaak schurken gespeeld.”

Het valt op hoe goed alle acteurs op elkaar ingespeeld zijn. Is daar veel werk in gekropen?

“Ik denk dat iedereen van het begin snapte dat *Pride* een ensemblefilm moest worden. Toen we eenmaal in die bestelwagen zaten, konden we geweldig met elkaar opschieten. Andrew Scott, die mijn vriend speelt, is zelf homo en

was zo'n beetje mijn waakhond. Als ik dreigde te vervallen in clichés of pastiche was hij de eerste die me terechtwees. Ik moet trouwens zeggen dat ik het aangenaam vond om hem innig te kussen, vooral omdat zijn vriend Stephen Beresford, die *Pride* schreef, die dag op de set was. *(lacht)* De film was echt een groepswerk, ik ben blij dat hij ook zo overkomt. We hadden allemaal het gevoel dat we in hetzelfde schuitje zaten daar in Wales, ver weg van huis.”

Je dansscène spat van het scherm. Was dat een kwestie van je laten gaan, of heb je toch een paar tips gevraagd aan een choreograaf?

“Een paar tips? Ik heb me minstens drie maanden kapot gerepeteerd! *(lacht)* Het was een zware opdracht. Eind vorig jaar, net na de opnames van *Pride*, maakte ik een trektocht naar de Zuidpool met een groep Britse soldaten die in conflictgebieden permanente letsels opgelopen hadden. Ze vroegen me hoe ik me fysiek had voorbereid en ik antwoordde:

‘Disco!’ *(lacht)* En dat was niet gelogen. Ik was topfit na die drie maanden. Het is niet niks om energiek te dansen als je zo oud bent als ik. Soepel door je knieën zakken, wordt dan plotseling een hele opdracht.”

Vind je *Pride* in de eerste plaats entertainment of toch ook meer?

“Het is best een belangrijke film. De vakbonden stellen maar weinig meer voor in mijn land. Een film als deze kan het publiek eraan herinneren hoe belangrijk vakbonden zijn en welke vuile rol de overheid gespeeld heeft om ze zwart te maken. Een land zonder sterke vakbonden is een land waar de gewone mens het lastig heeft.”

Je komt zelf uit Sheffield, waar ten tijde van de mijnstakingen het hoofdkwartier van de mijnwerkersvakbond gevestigd was. Kende je mensen die bij de stakingen betrokken waren?

“Nee, wij behoorden tot de middenklasse. Ik was dertien toen en ging naar een chique school in het zuiden van het land. Ik herinner me wel dat ik toen geregeld hevige discussies had met mensen die niet zo hoog opliepen met de mijnwerkers. Ik hoop dat *Pride* dat onrecht een beetje kan rechtzetten. De mijnwerkers hadden het bij het rechte eind. Ze beseften terecht dat hun industrie volledig vernietigd zou worden, ook al deed de regering allerlei beloftes. En ze begrepen welke desastreuze gevolgen dat zou hebben voor hun gemeenschap. Daar kunnen wij vandaag ook beter even bij stilstaan.”

VANAF 5 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» DANS! DANS! DANS!

Het is hartverwarmend om Dominic West in *Pride* de dansvloer te zien overnemen. Een paar welgemikte passen kunnen een film een verrassende stroomstoot toedienen, ook al is het geen musical. Op *Vertigowebbe* ontdek je wat we bedoelen.

20^E
FILM
FESTIVAL
— LEUVEN —

IN'T KORT

Het Internationaal Kortfilmfestival Leuven mag dit jaar twintig kaarsjes uitblazen. Al twee decennia vindt aanstormend filmtalent uit Vlaanderen en Europa hier een podium. De geschiedenis van het festival in vijf weetjes

28 NOV - 6 DEC 2014

WWW.KORTFILMFESTIVAL.BE

1 450 MAN EN EEN PAARDENKOP

Het Leuvense kortfilmfestival zag het licht op 11 december 1995. De net afgestudeerde KASK-student Jan Bosmans en de plaatselijke organisator Johan Van Schaeren sloegen de handen in elkaar en Leuven Kort was een feit. Het programma bestond uit negen studentenfilms en twee kortfilms van Jaco Van Dormael en Frank Van Passel. De verbazing was groot toen er plotseling 450 man een ticket wou.

2 VLAAMSE KORTFILM IN VIJFTIG DELEN

Het Kortfilmfestival groeide uit tot een gerenommeerd internationaal evenement dat talent van eigen en Europese bodem in de kijker zet. Heel wat grote namen zetten hun eerste filmstapjes in Leuven, onder wie *Rundskop*-toptalent Michaël R. Roskam. Om het twintigjarig bestaan te vieren, brengt de organisatie een luxueuze dvd-box uit met de vijftig meest memorabele Vlaamse kortfilms en een boekje met een exclusieve blik achter de schermen van de voorbije edities.

3 JONG EN 'OUD' TALENT

Het Leuvense festival belicht niet enkel jeugdige talenten, maar ook enkele oudgedienden uit de kortfilmwereld. Dit jaar staan filmmaker Wannes Destoop en actrice en jurylid Charlotte Vandermeersch op een voetstuk. Destoop komt zijn nieuwste wapenfeit *billy. the bully.* voorstellen en brengt ook zijn vorige films mee, waaronder het bejubelde *Badpakje 46*, dat in 2011 de juryprijs van het Filmfestival van Cannes won. Ook kortfilms met Vandermeersch in de hoofdrol staan op het programma.

4 OP NAAR DE OSCARS

Sinds 2012 is het Internationaal Kortfilmfestival Leuven een *Academy Awards Qualifying Festival*, het enige in de Benelux. Dat betekent dat de winnaars van de Europese en Vlaamse competitie rechtstreeks op de longlist van de Oscars komen en dus kans maken op een nominatie. Zo veroverde regisseur Tom Van Avermaet een Oscarnominatie nadat hij met het Matthias Schoenaerts-drama *Dood van een schaduw* tot de grote winnaar van het festival was uitgegroeid. Het felbegeerde gouden beeldje ging echter naar het Amerikaanse *Curfew*.

5 VAN ALLE FILMMARKTEN THUIS

Net als zijn langere tegenhanger bestaat de kortfilm in allerlei soorten, waarvan je er in Leuven veel terugvindt. Het Kortfilmfestival brengt een ruim aanbod van fictie, non-fictie, animatie en experimentele kortjes. De sectie Animation Nations belicht de betere animatiefilm en LABO neemt de niet-narratieve film onder de loep. Er zijn ook films voor de jongste festivalbezoekers, evenals een selectie van Portugese kortfilms.

MAAK KANS OP EEN
LUXUEUZE DVD-BOX OP...
VERTIGOWEB.BE!

BIJZONDER GEWOON

Seriemoordenaar, buitenaardse hoogcommandant, transseksuele footballspeler, schrijver van kinderboeken.

Het tekstje waarmee **John Lithgow** zichzelf op Twitter samenvat, spreekt boekdelen. Dankzij het vertederende relatiedrama *Love Is Strange* mag hij daar nu ook nog 'zachtaardige oude man' aan toevoegen, wat overigens goed bij hem past.

tekst **RUBEN NOLLET**

Love Is Strange is geen propaganda. We hebben niet de bedoeling om iemand te overtuigen. Dit is gewoon het portret van een relatie.” John Lithgow (69) kiest zijn woorden zorgvuldig als we het hebben over de ontvangst die de film in sommige delen van de wereld te beurt zal vallen.

In het knuffelbare drama speelt hij Ben, een man die al bijna veertig jaar het leven deelt met George (rol van Alfred Molina). Er komt een kink in de kabel wanneer ze trouwen: George verliest zijn job als muziekleraar aan een katholieke school en dat leidt tot financiële kopzorgen.

“Wat ik zo mooi vind aan het script, is de normale relatie tussen Ben en George”, gaat Lithgow verder. “Verhalen over homoseksuele personages hebben vaak een donkere kant, maar in deze film niet. De problemen van het stel

zijn alledaags, het zijn dingen waarmee iedereen te maken krijgt. Het verhaal van *Love Is Strange* is doodgewoon en daarom net buitengewoon.”

En eigentijds, want homoseksuele koppels zijn anno 2014 veel minder een heet hangijzer dan pakweg dertig jaar geleden. “Mensen die het moeilijk hadden met het homohuwelijk draaien bij”, zegt Lithgow. “Ik zie het enkel nog meer in die richting gaan. Zelfs in een land als Rusland, dat nu beknoptende wetten heeft uitgevaardigd. Uiteindelijk evolueren we naar meer aanvaarding en tolerantie. We hebben allemaal familieleden, vrienden en kennissen die homo zijn, of we daarvan op de hoogte zijn of niet. Maar uitkomen voor je geartheid vergt vandaag misschien iets minder moed dan vroeger, toch vind ik het nog altijd bewonderenswaardig.”

Geregeld ruzie

Lithgow kan meepraten over langdurige relaties, het onderwerp van de film. Hij is al drieëndertig jaar getrouwd met Mary Yeager, docente economische geschiedenis aan de Universiteit van Californië. “Alfred Molina, mijn geweldige medespeler in *Love Is Strange*, is ook al bijna dertig jaar samen met zijn vrouw”, voegt hij eraan toe. “We weten dus allebei wat het betekent om een langetermijnrelatie in stand te houden. Het is niet simpel. Vaak klikt het en geniet je van elkaars gezelschap, maar even vaak botst het. Mijn echtgenote en ik hebben ook twee heel andere karakters. Een professor economie en een acteur, dat zou niet mogen samengaan. (lacht) En toch vullen we elkaar aan. Ik geef graag toe dat we geregeld ruzie maken. Je raakt niet door het leven zonder van mening

te verschillen. Maar we zijn er allebei rotsvast van overtuigd dat we altijd samen zullen blijven.”

Qua relaties mag Lithgow dan vasthouden aan de Ene Ware, professioneel gelooft hij eerder in het spreekwoord dat variatie van spijs doet eten. Aanvankelijk wilde hij schilderen worden en hij trok naar Harvard om plastische kunsten te studeren. Maar toen hij merkte dat de universiteit veel meer waarde hechtte aan de afdeling drama, stapte hij over naar het actevak. Dat kende hij sowieso, want hij speelde al sinds zijn tweede mee in de toneelvoorstellingen van zijn vader Arthur, een dramaturg.

“Ik ben opgegroeid in een theaterfamilie en tot de schilderkunst tijdelijk mijn aandacht trok, ging ik er altijd van uit dat ik daarmee mijn brood zou verdienen”, vertelt Lithgow. “Maar het is me gelukt

om mijn horizon telkens te verbreden, vooral nadat ik zes jaar meespeelde in een succesvolle tv-serie, *3rd Rock from the Sun*. Het is heerlijk om bekend te zijn met verschillende dingen, want dan kun je de mensen verrassen.”

‘Een beetje kalmer, John’

Zelfs een ingetogen tragikomedie als *Love Is Strange* is op zijn manier een verrassing. Omdat Lithgow zijn opleiding kreeg als Shakespeare-acteur en vaak in openluchttheaters speelde, ontwikkelde hij een bijzonder expressieve stijl. “Ik zal altijd meer een theateracteur dan een filmacteur zijn”, lacht hij. “Bij zowat elke film waarin ik meespeel, zegt de regisseur op een bepaald moment ‘Een beetje kalmer, John.’”

Het verklaart waarom hij zo vaak psychopaten heeft gespeeld, zoals in *Raising Cain* van zijn goeie vriend Brian

De Palma of het vierde seizoen van *Dexter*. “De mensen zijn het gewend dat ik wild tekeer ga”, besluit hij. “Maar in *Love Is Strange* acteer ik nauwelijks, ik neem gewoon mijn rustige personage aan. En dat zet de kijker op het verkeerde been.”

VANAF 12 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» GROTE GEBAREN

John staat bekend voor vertolkingen die niet meteen het predicaat ‘subtiel’ verdienen. Wat kan subtiliteit je echter schelen als je te maken hebt met een acteur die zo heerlijk over the top kan gaan? Surf naar *Vertigoweb.be* en je bent helemaal mee.

THE CITY SHINES BRIGHTEST AT NIGHT

JAKE GYLLENHAAL
NIGHTCRAWLER
VANAF 5 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

Is magie NOG MOGELIJK IN *world wide* Hollywood

Het maagdelijk witte doek begint kreukels te vertonen. Vroeger waren toeschouwers louter publiek en de sterren onaantastbaar. Nu eist de internetgeneratie wel heel letterlijk een blik achter de schermen. Twitter, YouTube, ontelbare blogs en genadeloze paparazzi veranderden de filmbeleving en -communicatie ingrijpend. Vraag maar aan *The Hunger Games*-ster Jennifer Lawrence.

tekst ANKE WAUTERS illustratie XAVIER TRUANT

Ooit was film synoniem met magie. Een bioscoop-uitstapje was een heus ritueel. Je schoof het geld onder het plexiglas naar de verkoopster en hield het kaartje stevig tussen duim en wijsvinger gedrukt. Even later doofden de lichten in de zaal en vormde het kraken van de stoelen de perfecte soundtrack bij de film die op een gigantisch scherm geprojecteerd werd. De cast was subliem, de beelden wondermooi en vooral de actrices oogden *larger than life*.

Marlene Dietrich, Elizabeth Taylor, Grace Kelly: deze *girls on film* sierden menige slaapkamer. Maar ondanks hun spraakmakende status hielden de grote productiehuzen van klassiek Hollywood het imago van hun *darlings* stevig onder controle. Hoe verstikkend het ook mocht zijn en ongeacht de vaak dramatische gevolgen voor de mentale stabiliteit van de diva, de studio had het laatste woord. De ster werd nauwlettend geboetseerd naar het voorbeeld van het droombeeld dat de fans koesterden. Gênante schandalen werden griezelig vakkundig in de doofpot gestopt en elke stap volgde een strikte choreografie.

Wat een schril contrast met de showbusiness van de 21^e eeuw. Het beeld van de onbereikbare Hollywoodstarlet verbrokkelde naarmate de media zich ontwikkelden. Online media zijn de belangrijkste boodschappers geworden. Het internet stroomt over van berichten die voor eens en altijd bewijzen dat sterren — *spoiler alert* — ook maar mensen zijn. *What you see is what*

you get. En we zien veel: niet alleen de actrice in de nieuwste kaskraker, maar ook de actrice die de vuilnisbakken buitenzet, koffie gaat halen of stomdronken door de straten scheurt. De vraag rijst: zien we niet te veel? Valt er nog mysterie te rapen onder de grote witte letters?

De pers en de showgirls

De glamour van Marilyn Monroe, de charme van Judy Garland, de humor van Audrey Hepburn, de ogen van Bette Davis en bakken talent: de vierentwintigjarige Jennifer Lawrence heeft alles van een klassieke Hollywooddiva. Meer nog zelfs, want de Oscarwinnares is bescheiden en staat — soms met moeite — met beide voeten op de grond. En haar charismatische persoonlijkheid combineert ze met een waaier van interessante filmkeuzes. Dankzij rollen in populaire tienerfilms (*The Hunger Games*), indiehits (*Winter's Bone*), prestigeprojecten (*American Hustle*) en *chickflicks* (*Like Crazy*) is ze geliefd bij filmliefhebbers van alle generaties. Een succesformule die haar meer prijzen opleverde dan sommige gevestigde waarden. Sorry, Leo.

Fastforward naar begin september 2014. Het wereldwijde web explodeert zowaar wanneer hackers van schandaalsite *4Chan* een heel album zeer intieme en expliciete foto's van *America's sweetheart* online gooien. De naaktfoto's van JLaw zorgen in een mum van tijd voor ongepaste mopjes en soms hypocriete afkeurende opmerkingen, die wel heel dicht in de

buurt van ongebreidelde *slut shaming* komen. "Het is niet omdat ik een actrice en een publiek figuur ben, dat ik hierom gevraagd heb", laat de verontwaardigde actrice optekenen in Hollywoodhuisblad *Vanity Fair*. Toch aarzelen miljoenen mensen geen seconde om de beruchte foto's met een muisklik te downloaden. Van rijzende ster naar gevallen engel, het is een kwestie van gigabytes.

De diva als mens

De ooit mythische cultuuriconen worden dezer dagen ongewild en ongevraagd onder de digitale loep gelegd. De doofpot is een vuurmand: kleine uitbarstingen worden plots zwaar geladen explosieve momenten. Rewind deze keer, helemaal terug naar 2005. Wanneer superster Tom Cruise spontaan zijn eeuwigdurende liefde aan Katie Holmes verklaart op de gezellige fauteuil van de oh zo openhartige Oprah, gaat de bal heel snel aan het scrollen.

De gevolgen van het bewuste zetel-incident zijn desastreus. Een op het eerste gezicht mooie maar impulsieve actie van een dolverliefde man wordt met behulp van talloze parodieën op YouTube de grap van het jaar. Opiniestukken en blogberichten stellen zich vragen bij de geestelijke toestand van de superster. In het verleden was Cruise misschien *untouchable* — er vlogen geen helikopters over toen hij met Nicole Kidman in het huwelijksbootje stapte — na dat ene folietje werd hij vogelvrij verklaard.

Cruise was duidelijk niet voorbereid op de impact van het internet. De acteur zag zijn volgende film floppen en kon fluiten naar nieuwe contracten. Het was een kantelmoment in de relatie tussen Tinseltown en de buitenwereld. De roddelboekjes hoefden geen week meer te wachten om een verhaal te publiceren en de man op straat kon zonder nadenken snapshots van celebrities online zwieren. Burgerjournalistiek op Hollywoodniveau, zeg maar.

Maar ook de sterren hebben hun deel aan het online/offline-verhaal.

Met een gevaarlijke nonchalance delen ze stukjes van hun leven op Twitter en Instagram. De juiste filter op de juiste foto geeft hun imago een broodnodige boost. Privébeelden bewaren ze dan weer op de Cloud, die zogenaamd beveiligde harde schijf *in the sky*. Ook Jennifer Lawrence maakte daar gebruik van. Maar één hacksessie was voldoende om haar vals gevoel van onaantastbaarheid aan gruzelementen te slaan. Plots stonden al haar haar persoonlijke kiekjes op het web. Had ze erom gevraagd? Natuurlijk niet. Maar dat neemt niet weg dat het gebeurd is, door de moderne zucht naar de vermenselijking van de diva.

Generatie Nu

Hollywood en de nieuwe media: het is een prille, stormachtige relatie. Het lekken van trailers, belangrijk castingnieuws of — ergst van al — films die nog moeten uitkomen, het hoort er allemaal bij in het digitale tijdperk. Maar die vloek is op een zekere manier ook een zegen. Of het materiaal nu bewust is vrijgegeven of niet, de studio's kunnen erop rekenen dat 'het product' in kwestie binnen de kortste keren wereldwijd een *hot topic* wordt.

Hollywood houdt meer en meer rekening met de nieuwe generatie bioscoopbezoekers, die niet meer kan en wil wachten. Toen de trailer van *The Avengers: Age of Ultron* vroegtijdig op het web belandde, maakte Marvel er zich van af met een grapje op Twitter. En zelfs de immer geheimzinnige Christopher Nolan draafde vorige zomer braafjes op om zijn sci-fi-blockbuster *Interstellar* te promoten op Comic Con, de populaire strip- en filmbeurs in San Diego waar de verzamelde nerds films maanden voor hun releasedatum maken of kraken.

Wat de toekomst juist brengt, blijft koffiedik kijken. Ofwel leert de filmindustrie leven met het demystificatieproces en speelt ze er handig op in. Met de juiste marketingtools kun je immers aan alles een positieve draai geven. Ofwel zien we het omgekeerde: de klok gaat een flink stuk terug en Big Brother Hollywood verschijnt weer. Misschien dat de sterren op die manier als feniksen uit hun as herrijzen en zelf de magie in ere herstellen. ▣

@ANK2D2

SIMON PEGG
STELLAN SKARSGÅRD
ROSAMUND PIKE
TONI COLLETTE
JEAN RENO
CHRISTOPHER PLUMMER

EVERYONE
WANTS TO
FIND IT.

12/11

HECTOR
& THE SEARCH FOR
HAPPINESS

Based on the best-selling novel by François Lelord

www.imaginefilm.be

www.facebook.com/imaginefilm.be

@ImagineFilm_VL @ImagineFilm_FR

cineNews

Télé Bruxelles

UNE NOUVELLE AMIE

TROUVER LA FEMME

Amper een jaar na *Jeune & jolie* komt **François Ozon** met *Une nouvelle amie* op de proppen. In deze dramedy schetst de Franse veelfilmer een vertederend portret van een man die na de dood van zijn partner... vrouwenkleden aantrekt. "Als man op een vrouw lijken: wat een karwei!"

tekst **JIMMY VAN DER VELDE**

François Ozon is een werkpaard, dat staat buiten kijf. In vijftien jaar tijd heeft de 46-jarige Parijzenaar veertien films, gemaakt waaronder *Swimming Pool* (2003), *5X2* (2004) en *Dans la maison* (2012). Wie een blik werpt op zijn oeuvre merkt bovendien hoe veelzijdig de scenarist-regisseur is. Thrillers, drama's, komedies, het is hem allemaal niet vreemd. "Ik hou ervan te goochelen met genres, ze met elkaar te vermengen."

Ook in *Une nouvelle amie* speelt Ozon met genres. Zelf omschrijft hij de film als "een apart liefdesverhaal". Romain Duris (*L'auberge espagnole*, *De battre mon coeur s'est arrêté*) kruipt in de huid van een man die na de dood van zijn vrouw geconfronteerd wordt met het alleenstaande vaderschap en

verdrongen verlangens. Met de hulp van zijn hartsvriendin Claire (rol van Anaïs Demoustier) leert hij vrede te hebben met de persoon die hij echt wil zijn: Virginia.

Duris komt enorm gedreven uit de hoek als het gelaagde hoofdpersonage. "Romain is een gepassioneerd acteur en haalde inderdaad alles uit de kast", zegt Ozon. "Hij houdt ervan een personage te creëren en vorm te geven." Ozon waardeert dat enthousiasme enorm. "Ik vind het belangrijk dat een acteur aan de toeschouwers toont hoeveel plezier hij beleeft aan zijn rol."

Clichés en taboes

Une nouvelle amie is niet de zoveelste film die wil bewijzen hoe grappig een in panty's rondhuppelende man is. De focus ligt voornamelijk op vragen over vrouwelijkheid en identiteit. "Hoe construeer je een persoonlijkheid? Hoe verhoudt vrouwelijkheid zich tot mannelijkheid? En kun je ontsnappen aan genderpatronen?" Duidelijke antwoorden jaagt Ozon niet na, maar hij is wel oprecht geïnteresseerd in de thema's die hij opwerpt.

"Vrouwen zijn dan ook uitermate boeiend", zegt de cineast. "Wat mij als cineast voornamelijk interesseert, is het vrouwelijke gelaat en de manier waarop dit sterke emoties kan uitdrukken." Duris ontdekte zijn innerlijke vamp met de hulp van een danseres. "Ze leerde hem op hakken te wandelen en elegant voor de dag te komen."

Films over travestieten barsten vaak van de clichés. Ozon was zich daar bewust van, maar vermeed ze niet. Integendeel, hij omarmde ze ten volle. "Er schuilt altijd een bron van waarheid in clichés. Personages mogen ze gerust spuien. Neem nu Claire, die David pervers noemt wanneer ze hem voor het eerst als vrouw ziet. Veel mensen zouden op dezelfde manier reageren."

Aan taboes heeft Ozon dan weer lak. Volgens hem is onze maatschappij volwassen genoeg om ze het hoofd te bieden en zijn het vaak de 'slachtoffers' die zich ervan bedienen. "Mensen

die hun verlangens en hun identiteit verdringen, doen dat zich vaak zelf aan. Dat vind ik een zeer interessant gegeven. Met *Une nouvelle amie* wilde ik aantonen dat mensen zoals David wel degelijk een plaats kunnen opeisen in de maatschappij."

Dat wil echter niet zeggen dat Ozon het zijn personages makkelijk maakt. Als David zichzelf wil accepteren, dan moet hij het hobbelige parcours afleggen dat de cineast voor hem heeft uitgezet. "De personages in mijn films doen vaak dingen die niet stroken met de heersende normen. Ze overtreden ze."

Matthias Schoenaerts

Ozon dacht aanvankelijk aan Matthias Schoenaerts voor de rol van David/Virginia, maar dat ging niet door. Maar onze nationale trots bedankte niet omdat hij bang was, zoals eerdere berichten beweerden, zegt de filmmaker. "Een acteur die nee zegt heeft altijd grondige redenen. Ik heb er dan ook alle begrip voor. Dat neemt echter niet weg dat hij een beeldige vrouw was."

En heeft Ozon iets bijgeleerd over vrouwen tijdens het maken van *Une nouvelle amie*? "Ik heb vooral geleerd dat het heel veel werk is om als man op een vrouw te lijken", lacht hij. "Het is namelijk heel moeilijk om de man te verbergen. Make-up en kleding zijn niet genoeg, ook je gedrag en je persoonlijkheid moet je aanpassen."

Gelukkig bleek Duris een natuurtaent. ▣

VANAF 5 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@TheJimeister

» MAN SPELT VROUW

Romain Duris is lang niet de enige acteur die zich in vrouwenkleden hult. Van *Some Like It Hot* tot *La mala educación*, op Vertigoweb.be sommen we de meest memorabele soortgenoten van *Une nouvelle amie* op.

WHITE BIRD IN A BLIZZARD

DE DONKERE KANT VAN DE AMERICAN DREAM

Gregg Araki brak door met rauwe, postmoderne films over doelloze jongeren. Tegenwoordig heeft hij een meer ingetogen stijl, hoewel hij aan eigenzinnigheid niets heeft ingeboet. Dat blijkt ook uit zijn nieuwe film *White Bird in a Blizzard*, waarin een zeventienjarig meisje op zoek gaat naar haar spoorloos verdwenen moeder, maar vooral naar zichzelf.

tekst EWOUDE CEULEMANS

In de jaren negentig werd George Araki gebombardeerd tot de leider van de *New Queer Cinema*-beweging met zijn befaamde *Teenage Apocalypse Trilogy*. De titels van die drie films laten niets aan de verbeelding over: *Totally Fucked Up* (1993), *The Doom Generation* (1995) en *Nowhere* (1997). Maar na de eeuwwisseling verbaasde de regisseur vriend en vijand met het magistrale *Mysterious Skin* (2004), een drama waarin een zekere Joseph Gordon-Levitt vervelde van een onzeker kindsterretje uit een sitcom tot een karakteracteur pur sang. De film over twee jongemannen die op hun eigen manier hun verkrachtings-trauma trachten te verwerken, staat nog steeds te boek als een meesterwerk van de hedendaagse Amerikaanse cultcinema.

Na het gemengd onthaalde *Kaboom* (2010) is de regisseur uit Los Angeles nu terug met *White Bird in a Blizzard*, waarin de jonge Kat (*Divergent*-ster Shailene Woodley) wordt geconfronteerd met de mysterieuze verdwijning van haar moeder Eve (Eva 'Casino Royale' Green). Woodley was vorig jaar nog te zien op Film Fest Gent in het *coming of age*-drama *The Spectacular Now*, dat thematisch verwant is met *White Bird in a Blizzard*. Dat wil niet zeggen dat Araki's film een typische Amerikaanse indiefilm is. De cultregisseur staat nog

**"JONGE MENSEN
SPREKEN ME AAN
OMDAT ZE IN EEN
EXTREME VERSIE
VAN DE WERELD
LEVEN."**

steeds garant voor eigenzinnigheid.

De film haalde zijn inspiratie uit de gelijknamige bestseller van Laura Kasischke en wordt vaak omschreven als een *coming of age*-verhaal, maar voor Araki is de film veel meer dan dat. "Er zit ook een stevige scheut *mystery* in en je kunt de film ook beschouwen als een melodrama in de stijl van Douglas Sirk", legt de regisseur uit. "Je kunt er zelfs een surreëel, David Lynch-achtig sfeertje in ontwaren. Het verhaal had veel aspecten die me intrigeerden."

Na *Mysterious Skin* is dit de tweede film die u baseert op een boek. Voelt u bij het lezen meteen dat er een Araki-film in zit?

GREGG ARAKI: "Ik krijg vaak boeken of scripts toegestuurd, maar het gebeurt niet gauw dat ik me daar echt door aangesproken voel. Er zitten soms wel goede dingen tussen, maar zelden iets waarvan ik denk: dit is mijn volgende film. Bij *White Bird* werd ik echter meteen verliefd op het boek. Ik vond het niet alleen een prachtig verhaal, maar het bleef ook door m'n hoofd spoken. Bovendien was het de allereerste keer dat ik een film kon maken die door een vrouw werd geschreven. Veel van mijn eerdere projecten, zoals *Smiley Face* (2007), *Splendor* (1999) en zelfs *The Doom Generation* (1995) hadden vrouwelijke hoofdpersonages en ik ben ook erg beïnvloed door feministische filmtheorie. Dus het voelde goed om een verhaal te verfilmen dat effectief door een vrouw geschreven is. Veel thema's, zoals de rol van vrouwen in de samenleving en de relatie tussen moeders en hun dochters, spraken me echt aan. Er is een bepaalde manier waarop al die ingrediënten in *White Bird* in elkaar passen, maar tegelijk ook net niet. Dat vond ik uitdagend: het verhaal stelde me in staat om te groeien als filmmaker."

Achter het verhaal lijkt er veel meer schuil te gaan dan wat er in de film getoond wordt. Is dat een bewuste keuze?

"De toon van de film is zeker anders dan die van mijn vroegere films. Een film als *The Doom Generation* is heel punk, heel direct. *White Bird* blijft erg trouw aan het boek, vandaar dat de stijl ook

zo anders is. Ik wilde een film maken die heel erg gecontroleerd aanvoelde, beperkt zelfs. Heel veel van wat er gebeurt, zit onder de oppervlakte. Het is er allemaal wel, maar het zit verborgen. De stijl van de film is dan ook meer Douglas Sirk *meets* Wong Kar-Wai: een beetje soft, een beetje schilderachtig. Dat vond ik heel opwindend om te doen, net omdat mijn andere films een meer roekeloze attitude hadden."

Sommigen zeggen dat uw nieuwe films minder radicaal zijn dan uw eerdere werk. Vindt u dat zelf ook?

"Ik weet niet of ik die term zou gebruiken. Mijn laatste films zijn alleszins meer volwassen. Ik ben over de vijftig en niet meer dezelfde persoon die twintig jaar geleden *The Doom Generation* maakte. Er is dus zeker een verschil tussen die films en *White Bird in a Blizzard*, maar dat beschouw ik als iets goeds. Ik wil niet dezelfde film opnieuw en opnieuw maken, integendeel. Ik wil films maken waarmee ik me verbonden voel. Ik heb intussen een

stuk of twaalf films op mijn conto: ze zijn allemaal erg verschillend, maar op een vreemde manier ook met elkaar verbonden. Ze passen allemaal bij elkaar, omdat ze tonen dat ik misschien als persoon wel ben veranderd, maar dat ik altijd films heb gemaakt die me passioneerden."

Al uw films, ook *White Bird*, hebben een adolescent als hoofdpersonage. Zelf bent u inmiddels 55.

"Mensen vragen me wel vaker waarom ik geen films maak over mijn eigen leefwereld, die van een man van middelbare leeftijd. Maar mijn dagelijkse leven is nu eenmaal vreselijk saai en zou dan ook een vreselijk saaie film opleveren. (lacht) Wat me aanspreekt aan jonge mensen, is dat ze zich in een overgangsfase bevinden: ze veranderen voortdurend, ze leven in een extreme versie van de wereld. Hoe dramatischer de veranderingen in het leven van je personages zijn, hoe innemender je film wordt.

Toch zit er voor mij een immens verschil tussen een film als *The Doom*

Generation en *White Bird in a Blizzard*, ook al hebben ze allebei een adolescent als hoofdpersonage. De eerste film gaat over tieners en hoe ze zich voelen, in *White Bird* is het tiener-zijn slechts een klein aspect van de film. De tieners uit *The Doom Generation* hebben geen leven, geen huis, geen familie, ze hebben alleen anarchie. *White Bird* gaat sterk over Kats leven, haar relatie met haar moeder, het huwelijk van haar ouders. Wat mij betreft leunt dit dan ook meer aan bij een film als *American Beauty* (1999). Het is een onderzoek naar de American Dream en de donkere kant daarvan."

Bij de dissectie van dat Amerikaanse familieleven speelt het personage van Eva Green een erg centrale rol.

"Ik ben al sinds *The Dreamers* (2003) een geweldige fan van Eva. We hebben op voorhand erg veel gepraat over haar personage en waar ze vandaan komt. Ze mocht zeker niet de eindimensionale kwaai moeder zijn, integendeel. We zagen haar allebei eerder als een tragisch personage. Eve Connors is een

product van de jaren vijftig en zestig, met rolmodellen als Jackie O, Elizabeth Taylor, Joan Crawford en de Hitchcock-actrices. Iconen van vrouwelijke perfectie, die erg geïdealiseerd werden. Voor Eve was er geen andere keuze, er werd van haar verwacht dat ze de perfecte echtgenote was, de perfecte moeder, met het perfecte huis. Maar uiteindelijk voelt ze zich bekneld door haar eigen perfectie en daardoor stort ze in. Dat gevoel heeft Eva geweldig kunnen brengen, ook al was ze maar 32 tijdens de opnames, terwijl haar personage zo'n tien jaar ouder is."

U castte hoofdactrice Shailene Woodley voor haar grote doorbraak in *Divergent*. Hetzelfde deed u met Joseph Gordon-Levitt. Hoe slaagt u er steeds in zulke talenten te ontdekken?

"Ik probeer gewoon altijd met getalenteerde mensen te werken. Shailene en Joseph zijn allebei echte artiesten, die gedreven worden door creativiteit. Ze willen films maken waar ze een passie voor hebben, projecten waar ze echt in geloven. Ze zijn niet geïnteresseerd in geld of roem. Voor een regisseur is het erg verfrissend om dat in zulke jonge acteurs te zien."

Er zat een periode van vier jaar tussen *Kaboom* en *White Bird in a Blizzard*. Moeten we weer zo lang wachten op uw volgende film?

"Ik ben al bezig met iets nieuws, maar indiefilms vragen nu eenmaal wat tijd. Hopelijk kan ik snel beginnen opnemen. Verwacht het onverwachte." ■

VANAF 12 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Ewoud51

» RANDUITSTAPJES

Shailene Woodley maakt door haar vertolking in *White Bird in a Blizzard* deel uit van een lange traditie van Hollywoodbeloftes die zich aan uitdagender werk wagen. Wie haar vooraging vind je op Vertigoweb.be

OP DE

ZWARTE

SPECTRUM

GOLF

Deze maand is **Želimir Žilnik** in het land. De Servische regisseur was een van de gangmakers van de *Black Wave*-cinema die in de jaren zestig furore maakte in het toenmalige Joegoslavië.

tekst **VINCENT STROEP**

Bij een breed publiek is de *Nouvelle Vague*, de baanbrekende sixties-cinema van Jean-Luc Godard, François Truffaut, Claude Chabrol, Jacques Rivette en Eric Rohmer, een begrip. Minder bekend is dat de stroming wereldwijd navolging kreeg. De ideeën over auteurscinema en technologische vernieuwingen werden overgenomen en gekoppeld aan lokale thematieken.

Joegoslavische Nouvelle Vague

Ook in het Joegoslavië van Josip Broz Tito stond een getalenteerde generatie filmmakers op. Tito had gebroken met de harde Russische lijn van Stalin en ontwikkelde zijn eigen vorm van socialisme, waarin zelforganisatie een belangrijke rol speelde. Voor filmmakers had dat tot gevolg dat ze via door de staat gefinancierde productiehuzen en een uitgebreid netwerk van filmclubs over een relatieve artistieke vrijheid beschikten.

Regisseurs als Dusan Makavejev, Aleksandar Petrović en Živojin Pavlović keken met gitzwarte humor naar de discrepantie tussen het rauwe alledaagse bestaan en het geïdealiseerde beeld van het regime, maar ook naar onderdrukte seksualiteit. Er waren ook vormelijke experimenten. Zo ontwikkelde Dusan Makavejev een methode van monteren waarbij archiefmateriaal werd verweven met zelf geschoten beelden.

Zilveren Beer

Želimir Žilnik maakte deel uit van een jongere generatie filmmakers die in de voetsporen traden van Makavejev en co. Hij zette zijn eerste stappen met korte reportages voor de nationale televisie. De internationale doorbraak kwam er met zijn langspeeldebuut *Early Works* (1969). In eigen land werd de film initieel verboden, maar na een proces werd hij vrijgegeven en zelfs ingezonden voor het filmfestival van Berlijn. Met succes zo bleek: de film won de Zilveren Beer.

Vanuit officiële kanalen kwam er steeds meer kritiek op wat toen nog de 'nieuwe Joegoslavische cinema' werd genoemd. In een artikel in het staatsblad *Borba* werd voor het eerst gewag gemaakt van de term *Black Wave*, alluderend op de pessimistische toon van vele van de films. Žilniks sarcastische reactie was de titel van zijn nieuwe productie, *Black Film* (1971). In die documentaire gaf de regisseur een groep zwervers onderdak en confronteerde hij gezaghebbers en burgers met hun situatie. Hij klaagde zo de overheid aan, maar beseftte ook dat hij als geëngageerde filmmaker tekortschoot om hun situatie wezenlijk te verbeteren. Het onderwerp is typerend voor Žilnik: zijn aandacht gaat vaak naar het zogeheten lompenproletariaat, zij die buiten de tweedeling bourgeoisie-arbeidersklasse vallen.

Post-Tito

In 1972 kwam er een einde aan de *Black Wave*. Žilnik vluchtte voor korte tijd naar West-Duitsland maar keerde terug. In 1980 stierf Tito. In het decennium na zijn dood desintegreerde de republiek compleet, met een gruwelijke burgeroorlog tot gevolg.

In 1994 analyseerde Žilnik die woelige periode in *Tito Among the Serbs for the Second Time*. Een man draagt de typische klederdracht van Tito en wandelt door de straten van Belgrado. Toevallige omstaanders spelen het spel mee en gaan in discussie met de man alsof hij echt Tito is. Velen onder hen stellen hem verantwoordelijk voor de burgeroorlog.

In het nieuwe millennium focust Žilnik steeds meer op het thema migratie. In de *Kenedi*-trilogie volgde hij een jonge Roma. Tijdens de burgeroorlog vluchtte die naar Duitsland, waar hij een leven opbouwde. Maar toen het conflict voorbij was, moest hij verplicht terugkeren en werd hij een speelbal van de incoherente Europese migratiepolitiek. ▣

@Veinzen

Žilnik bezoekt eind november zowel Brussel als Gent. Op 26 november presenteert hij in Cinéma Nova *Early Works*. Op 27 november is hij in KASKcinema te gast in het kader van 'Dissent!', een reeks gesprekken en screenings die deel uitmaken van het onderzoeksproject *Figures of Dissent: Cinema of Politics, Politics of Cinema* van Stoffel Debuysere (KASK/HoGent) in samenwerking met Argos, Auguste Orts en Courtisane.

Early Works (1969)

HET MOERAS BRUSSEL

In *Waste Land* kruipt Jérémie Renier in de huid van een Brusselse flik die zich helemaal verliest in een mysterieuze moordzaak. Met de duistere thriller vervolledigt Pieter Van Hees zijn *Trilogie van liefde en pijn*, die eerder *Linkeroever* en *Dirty Mind* opleverde. Gesprek met de regisseur en met hoofdrolspeelster Natali Broods, die de zwangere wederhelft van de getormenteerde protagonist vertolkt.

tekst NICO KROLS

Anvankelijk ging Matthias Schoenaerts de hoofdrol in *Waste Land* op zich nemen, maar hij liet te elfder ure verstek gaan. Vervanger werd Jérémie Renier, de veelzijdige Belgische acteur uit o.a. *L'enfant*, *Cloclo* en *Saint Laurent*. Hij speelt Leo Woeste, een flik in de afdeling moordzaken die dag en nacht de strijd aangaat met de Brusselse onderwereld. Rust vindt hij bij Katrien (Natali Broods) en haar zoontje van vijf. Woeste moet de moord op een jonge Congolese man oplossen. Wanneer Katrien vaststelt dat ze zwanger is, belooft haar wederhelft dat het zijn laatste zaak wordt. Aan de zus van het slachtoffer zweert hij dat hij de dader zal vinden. Die twee beloftes blijken niet compatibel te zijn.

De afzegging van Matthias Schoenaerts, met wie Van Hees eerder

Linkeroever draaide, was een tegenvaller, maar zwaar tilde de regisseur er niet aan. “Matthias en ik kennen elkaar al langer. Hij belde zelf. Natuurlijk was het geen fijn nieuws. Vervolgens stuurde ik het scenario naar Jérémie. Ik dacht: dan maar ineens mijn favoriet. En voilà, hij zag het helemaal zitten.”

Ben je niet met een andere film bezig als een hoofdrol met dat gewicht door een heel andere acteur wordt gespeeld?

PIETER VAN HEES: “Jazeker. De *mood* komt anders te zitten, maar met Jérémie wist ik dat het de film ten goede zou komen. Het voordeel aan iemand van zijn kaliber is dat je hem nauwelijks iets moet uitleggen als je de fase van het scenariolezen en repeteren door bent. Hij draagt de film en tilt het niveau van alle andere acteurs omhoog. Het is zoals in sport. Als je zelf niet

zo geweldig bent, ga je vanzelf beter spelen als er een heel goede speler op het veld staat. Wel, ik had zo’n *patat* van een acteur nodig. Hij verstaat de kunst om een personage met veel branie toch heel kwetsbaar neer te zetten. Woeste gedraagt zich als een klootzak, neemt vaak verkeerde beslissingen, maar toch blijf je met hem sympathiseren.”

Wist je al in 2008 dat je een trilogie over liefde en pijn zou maken?

“Toch al vrij vroeg. *Dirty Mind* kwam kort na *Linkeroever*. Het schrijven van *Waste Land* heeft even geduurd, met veel herschrijven, veel vloeken ook, met veel ideeën die je te laat binnenvallen. Schrijven is wel degelijk een hel. Waarom het zwaarmoedige films zijn, die over liefde en pijn gaan, dat moet je aan mijn psychiater vragen.”

“IN ONZE STEDEN LEVEN ALLE NATIONALITEITEN NAAST ELKAAR. VREEDZAAM ALS HET KAN, MAAR WEL NÁÁST ELKAAR.” —PVH

Ben je genezen of ga je nog over liefde en pijn filmen?

“Nee, ik heb het gehad. Het is een grondige, langdurige studie geweest. De trilogie is nu volledig. Ik ben blij dat ze voltooid is en ben er trots op. Op naar iets anders. Ik ben met Joost Vandecasteele de tv-reeks *De bunker* aan het schrijven.”

Had *Waste Land* zich in een andere stad kunnen afspelen?

“Nee, Brussel is een wezenlijk onderdeel van het verhaal. Wat er met Woeste gebeurt, baadt in een surreële wereld, waar Brussel uitermate geschikt voor is. Ik woon er nu een paar decennia en heb die stad geleidelijk aan ontdekt. Ze is echt surrealistisch. Je kunt er een deur opentrekken en in een compleet onverwachte, andere wereld stappen. Brussel is lelijk en prachtig tegelijk.”

Kende je de Congolese gemeenschap, die een prominente rol in *Waste Land* krijgt?

“Ja, als iemand die tussen hen heeft gewoond en nieuwsgierig is. Maar net zoals ik ben gaan praten met de recherche van Brussel, heb ik ook research gedaan over hun cultuur en gebruiken — over Congolese catch bijvoorbeeld en de rites waarin Woeste zich verliest.”

Beschouw je Brussel als een echte meltingpot?

“Van buitenaf bekeken lijkt dat zo, maar in onze steden leven alle nationaliteiten naast elkaar. Vreedzaam als het kan, maar wel naast elkaar. Typisch is dat we er geen benul van hebben wie onze burens zijn en vooral dat we nooit in het reine zijn gekomen met ons bezwaard verleden.”

Het boek *Congo* van David Van Reybrouck zorgde voor het eerst voor wat maatschappelijke deining, maar eigenlijk willen we over die geschiedenis niets weten. We sussen ons met de gedachte dat we de *negerkes* destijds geholpen hebben met de missies. We zijn de eersten om met een beschuldigende vinger te wijzen naar andere ex-kolonisators. Maar wat we zelf mispeuterd hebben, willen we niet geweten hebben.”

Woeste verliest het noorden, wat op de voorgrond van het verhaal komt te liggen en belangrijker wordt dan de moordzaak die hij onderzoekt. Wat trekt hem naar beneden?

“Woeste raakt van slag wanneer blijkt dat Katrien zijn kind niet wil omdat ze niet gelooft dat hij de gruwel van zijn job aankan. Hij begint zijn kleine kantjes te zien en is inderdaad zwakker dan zijn beroep hem toelaat. De turbulente omgeving van misdaad en moord, alcohol en werkdruk, en zijn eigen verleden storten hem in een poel van verderf, waar hij maar niet uit geraakt.”

Leo's neergang begint inderdaad wanneer Katrien hem vertelt dat ze hun kind niet wil houden. Natali, kun je je voorstellen dat een vrouw zo iets tegen haar man zegt?

NATALI BROODS: “Wat Katrien zegt, is heftig. Maar ik snap haar wel. Misschien zegt ze het min of meer onbewust om een gesprek te ontlokken

en haar grootste angst te ventileren, of om hem te testen. Ze is kwaad.

Leo heeft haar zoontje even daarvoor leren schieten en zij vindt dat schokkend. Ze laat niet over zich heen lopen en trekt dus grenzen. Klaarblijkelijk valt ze op het wildere type, op een man van wie dreiging uitgaat. Leo is zo'n kerel. Maar nu is hij in haar ogen te ver aan het gaan. En dus deelt ze die tik uit, al kon ze de gevolgen daarvan niet direct inschatten.

Maar aan de vooravond van de bevalling zoekt ze weer toenadering tot Leo. Dat maakt emoties los, voor haar moet het zo. Ze zet de deur allesbehalve wagenwijd open, maar wel op een kier. Ze gunt hem een tweede kans en nodigt hem uit, maar laat hem vrij in zijn beslissing. Hij moet het maar bekijken.”

Wat dacht je toen je de film voor het eerst zag?

“Ik was aangenaam verrast. Natuurlijk had ik het scenario gelezen, maar de film heeft me niet teleurgesteld. Ik hoopte dat die donkere atmosfeer goed over de film zou hangen en dat is prima gelukt. Het valt zo goed samen met de vertolking van Jérémie. Hij heeft zich perfect ondergedompeld in dat ondergangsverhaal waarin ook Brussel een wezenlijke rol speelt. Hoe zijn personage langzaam afbrokkelt, dat hebben Pieter en hij prachtig voor elkaar gekregen.”

Je rol is relatief klein, maar is wel gespreid over de hele film. En jouw personage is cruciaal om dat van Jérémie Renier tot zijn recht te doen komen. Hoe hebben jullie je daarop voorbereid?

“Na het lezen en herlezen van het script hebben we grondig besproken hoe we de boog van de relatie tussen Leo en Katrien over de hele film gespannen konden houden. Het allerbelangrijkste in ons samenspel is dat je gelooft dat wij een koppel zijn. Dat het normaal is dat we ondanks de gebeurtenissen samen zijn.”

Hoe voelt het om een zwangere vrouw te spelen als je zelf in verwachting bent?

“Het was oorspronkelijk niet de bedoeling, maar door het afzeggen van Matthias

werd de draaiperiode uitgesteld. Dat maakte het wel spannend of het nog zou lukken. Ik wilde koste wat het kost met Pieter samenwerken en ik moest en zou die rol spelen. Maar hoogzwanger gaat dat nu eenmaal niet. Gelukkig begonnen de opnames net op tijd. We konden mijn buik nog camoufleren of ontwijken in de scènes waarin Katrien niet zwanger is. Alleen had ik wel last van misselijkheid. Maar tot mijn grote vreugde verdween die als ik voor de camera stond. En zodra ik van de set stapte, was het meteen terug, heel vreemd.”

Hoe leuk is dat, een bevalling spelen?

“Ik zag ertegenop. Ik was ook bang dat ik iets verkeerd zou doen. Dat roepen en persen, stel je voor dat er iets zou gebeuren met mijn eigen zwangerschap. Pieter was al papa, ik vroeg hem dus hoe we dat veilig konden doen. Het is zeker geen scène die ik vanuit de buik heb gespeeld. (lacht)

Je moet zo'n scène verschillende keren spelen, maar ik was toch niet van plan ze twintig keer na elkaar te doen. Dat was gelukkig niet nodig. We deden de scène ook met echte vroedvrouwen en die konden me met raad en daad bijstaan. Ik heb er zowaar wat van opgestoken voor mijn eigen bevalling.”

VANAF 26 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@NicoKrols

» VERLOREN BROODS

Natali Broods is met *Waste Land* niet bepaald aan haar proefstuk toe. De Vlaamse actrice draait al sinds 1998 mee. Op Vertigoweb.be lichten we haar hele filmcarrière door. Wedden dat je je niet alle titels kan herinneren?

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Horns

Regie Alexandre Aja
Cast Daniel Radcliffe, Juno Temple
Speelduur 1u59
Vanaf 5 november in de bioscoop

Een van moord verdachte Daniel Radcliffe ontwaakt met hoorns op zijn voorhoofd. Regisseur Alexandre Aja — zie *The Hills Have Eyes* en *Piranha 3D* — probeert eens iets anders met deze satirische liefdesfabel naar een idee van Joe Hill, de zoon van Stephen King.

@RubenNollet

Image

Regie Adil El Arbi en Bilal Fallah
Cast Nabil Mallat, Laura Verlinden
Speelduur 1u30
Vanaf 5 november in de bioscoop

Als Michaël Roskam de lokale Martin Scorsese is, dan zijn Adil El Arbi en Bilal Fallah het vaderlandse equivalent van Spike Lee. Een harde film die je een geweten wil schoppen, maar tegelijk het verhaal en de personages niet uit het oog verliest.

@Ewoud51

Interstellar

Regie Christopher Nolan
Cast Matthew McConaughey, Jessica Chastain
Speelduur 2u45
Vanaf 5 november in de bioscoop

Christopher Nolan verdunt de kille, analytische aanpak van hersenbrekers als *The Prestige* en *Inception* met een stevige scheut sentimentalisme. Resultaat: een Spielbergiaanse versie van *2001: A Space Odyssey*. Met een andermaal magistrale McConaughey.

@Waaazinema

Nightcrawler

Regie Dan Gilroy
Cast Jake Gyllenhaal, Rene Russo
Speelduur 1u57
Vanaf 5 november in de bioscoop

Deels Lynchiaanse zwarte komedie, deels *Taxi Driver*-achtig psychologisch portret, deels gestileerd stedelijk drama à la *Drive*. Maar tegelijkertijd volkomen uniek. Met een griezelig sterke Jake Gyllenhaal als immens immorele reporter.

@Ewoud51

Pride

Regie Matthew Warchus
Cast Bill Nighy, Dominic West
Speelduur 2u00
Vanaf 5 november in de bioscoop

Een voortreffelijke ensemblecast, een verzameling aanstekelijke popsongs en een verhaal dat je geloof in de mensheid aanwakkert. Inderdaad, deze feelgood-prent kan probleemloos wedijveren met *The Full Monty* en *Billy Elliot*.

@Waaazinema

Hector and the Search for Happiness

Regie Peter Chelsom
Cast Simon Pegg, Rosamund Pike
Speelduur 1u54
Vanaf 12 november in de bioscoop

De Britse regisseur Peter Chelsom vindt met dit aanstekelijke levenslustige drama zijn vroegere vorm terug, zoals in *Hear My Song* en *Funny Bones*. Simon Pegg schittert als een duffe psychiater op zoek naar de definitie van geluk.

@RubenNollet

White Bird in a Blizzard

Regie Gregg Araki
Cast Shailene Woodley, Eva Green
Speelduur 1u31
Vanaf 12 november in de bioscoop

New Queer Cinema-legende Gregg Araki duikt samen met *Divergent*-heldin Shailene Woodley de Amerikaanse woonwijken in voor een visueel aantrekkelijk opgroeidrama dat plots verandert in een verdwijningsthiller. *American Beauty meets Psycho?*

@TheJimeister

Antboy

Regie Ask Hasselbalch
Cast Oscar Dietz, Amalie Kruse Jensen
Speelduur 1u17
Vanaf 19 november in de bioscoop

Het Deense *Antboy* is niets meer maar ook niets minder dan een kindvriendelijke variatie op Sam Raimi's *Spider-Man*. Regisseur Hasselbalch volgt alle conventies tot in de details in deze introductie tot het superhelden-genre voor de allerjongsten.

@TheJimeister

Eden

Regie Mia Hansen-Løve
Cast Félix de Givry, Pauline Etienne
Speelduur 2u12
Vanaf 19 november in de bioscoop

Een *coming of age*-prent die zich afspeelt in de hoogdagen van het Franse housemilieu. Wat begint als een techno-*Boyhood* transformeert in een *Inside Llewyn Davis* met beats. Verplichte kost voor fans van Daft Punk.

@Bvalkenborghs

Miss Julie

Regie Liv Ullmann
Cast Jessica Chastain, Colin Farrell
Speelduur 2u09
Vanaf 19 november in de bioscoop

De Zweedse toneelschrijver August Strindberg was nooit een vrolijke kwast en dit schrijnende drama over het machtsspel tussen een rijkeluisdochter en de butler des huizes toont hem op zijn hardst. Stevige kost, gedragen door drie geweldige acteurs.

@RubenNollet

The Judge

Regie David Dobkin
Cast Robert Downey Jr, Robert Duvall
Speelduur 2u20
Vanaf 26 november in de bioscoop

David Dobkin kiest na *Wedding Crashers* en *The Change-Up* voor wat zwaarder materiaal met een rechtbankdrama dat meer *August: Osage County* is dan *The Accused*. Het gekibbel tussen de twee ijzersterke Roberts krijg je er gratis bij.

@TomRouvrois

VERTIGO

selecteert uit de
op aanvraag-
catalogus van
Proximus TV

proximus

22 Jump Street

Regie Phil Lord en Christopher Miller
Cast Jonah Hill, Channing Tatum, Ice Cube
Speelduur 1u52 | **Jaar** 2014

Meer van hetzelfde maar met een verdubbeld budget: dat is wat dit vervolg op de onverwachte kaskraker *21 Jump Street* brengt. Maar de vertederende hoofdpersonages en de slimme humor bewijzen ook dat sequels niet altijd slechter zijn.

Ain't Them Bodies Saints

Regie David Lowery
Cast Casey Affleck, Rooney Mara, Ben Foster
Speelduur 1u35 | **Jaar** 2013

Scenarist-regisseur David Lowery pakte het ene festivalpubliek na het andere in met deze bucolische boevenromance vol wondermooie beelden en poëtische voice-overs. Het bezwerende van Terrence 'Badlands' Malick is nooit veraf.

Blue Ruin

Regie Jeremy Saulnier
Cast Macon Blair, Devin Ratray, Amy Hargreaves
Speelduur 1u30 | **Jaar** 2013

Met zijn slimme scenario, pakkende drama, brutale gewelddadigheden en donkere humor roept deze thriller herinneringen op aan *Blood Simple*, het debuut van de Coens. Benieuwd of regisseur Jeremy Saulnier dit niveau kan aanhouden.

Ida

Regie Pawel Pawlikowski
Cast Agata Kulesza, Agata Trzebuchowska, Dawid Ogrodnik
Speelduur 1u22 | **Jaar** 2013

Gevierd cineast Pawel Pawlikowski keerde na *My Summer of Love* en *La femme du Vème* terug naar zijn geboorteland Polen en zoomde in op de belevenissen van een non in spe in de woelige jaren zestig. Een festivalfavoriet pur sang.

De Laatste Zomer

Regie Joost Wijnant
Cast Bram Van Outryve, Gilles De Schrijver, Robrecht Vanden Thoren
Speelduur 1u35 | **Jaar** 2007

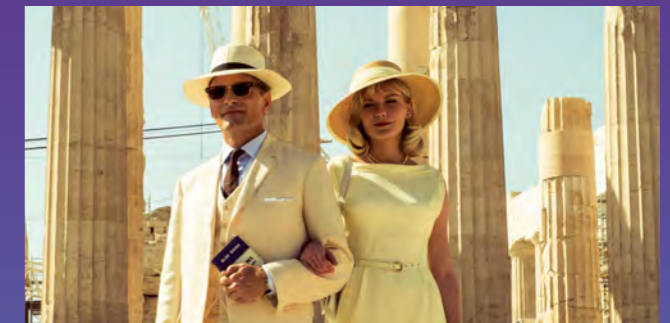
De debuterende langspeelfilmer Joost Wijnant won een VAF-Wildcard en creëerde daarna met zijn al even groene cast en crew dit zwoele kleinoord, dat de ondraaglijke lichtheid van de Vlaamse vakantie maanden perfect weet te vatten.

Raiders of the Lost Ark

Regie Steven Spielberg
Cast Harrison Ford, Karen Allen, Paul Freeman
Speelduur 1u55 | **Jaar** 1981

Van de onvergetelijke openingsscène met die gigantische rots over de sissende slangenkuilsequentie tot die nog steeds angstaanjagende finale: met het eerste Indiana Jones-avontuur tekenden Spielberg en co. voor popcornpret van de bovenste plank.

The Two Faces of January

Regie Hossein Amini
Cast Oscar Isaac, Viggo Mortensen, Kirsten Dunst
Speelduur 1u36 | **Jaar** 2014

Fans van de majestueuze bioscoopbewerking van *The Talented Mr. Ripley* moeten ook deze Patricia Highsmith-adaptatie een kans geven. Prachtige locaties, fantastische vertolkingen en een film noir-sfeertje om u tegen te zeggen.

BESTE. FILM. OOI.

Escape from New York

Regie John Carpenter | Cast Kurt Russell, Lee Van Cleef, Donald Pleasence
Speelduur 1u39 | Jaar 1981

Ah, het gezegende filmjaar 1981... De coolste personagenamen: Ash! Indiana Jones! Mad Max Rokatansky! De sappigste slogans: "Beware the moon"! "Smelling is believing"! "Make them die slowly"! De meest tot de tienerverbeelding sprekende affiches: ridders op brommers (*Knightriders*)! Bikini-babes op draken (*Heavy Metal*)! Een gehelmde Griek op een gevleugeld wit paard, vergezeld door een robo-uil (*Clash of the Titans*)!

Maar er kan er maar eentje de beste zijn en dat is deze maand John Carpenters legendarische sci-fi-avontuur *Escape from New York*. Heldennaam: Snake Plissken. Tagline: "1997. New York is a walled maximum security prison. Breaking out is impossible. Breaking in is insane." Poster: een breed grijnzende Plissken (Carpenter-lieveling Kurt Russell, mét ooglap), achtervolgd door de onthoofde, door de verlaten straten van New York rollende kop van het Vrijheidsbeeld.

Dat je er als kijker geen moment bij stilstaat dat die scène niet eens in *Escape* zit — een typisch postertrucje

uit de eighties — zegt wat over het entertainmentgehalte van de film. Carpenter, hot in Hollywood na het monstersucces van *Halloween* (1978), mocht spelen met zijn tot dan toe grootste budget ooit (6 miljoen dollar) en amuseerde zich duidelijk rot. 's Mans typische fetisjen worden één voor één afgetikt: übercoole onliners ('*Call me Snake...*'); een kale, door de regisseur zelf gecomponeerde synth-soundtrack; subtiele knipogjes naar Carpenters favoriete filmgenre, de western (de politiecommissaris wordt gespeeld door Lee 'The Good, The Bad and The Ugly' Van Cleef); en Russell dus (het duo zou uiteindelijk vijf films maken samen).

Mocht je *Escape* bij momenten een beetje onnozel vinden - we zijn hier wel degelijk lichtjaren verwijderd van de sci-fi-sérieux van iemand als Christopher Nolan - geen zorgen: dat was een beetje de bedoeling. Wie de hilarische audio-commentaar van Carpenter en Russell beluistert, beseft dat de film eigenlijk één grote satire is, vermomd als een stoere actiefilm. Carpenter: "En hier draagt de president van Amerika dus een blonde pruik, een ideetje van Donald (Pleasence,

nog zo'n Carpenter-favoriet)." Russell: "Dat de president van Amerika een Brits accent heeft, was blijkbaar nog niet belachelijk genoeg!" (*schaterlacht*)

ps: Zeventwintig jaar later zou de scène met het onthoofde Vrijheidsbeeld dan uiteindelijk toch worden verfilmd in *Cloverfield* (2008). Producer van die film? J.J. Abrams, die als teenager een vroege *cut* van *Escape from New York* zag en de makers er zelfs van wist te overtuigen een onduidelijke sterfscène te finetunen. Om het met een van Carpenters meest befaamde onliners te zeggen: "You've got to be fucking kidding!"

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Escape werd talloze keren gekopieerd, maar nooit geëvenaard. Er ontbreekt altijd wel iets. Isaac Hayes die arriveert in een Cadillac met kroonluchters op de motorkap, bijvoorbeeld. Alleen al vanwege die sequentie is *Escape from New York* deze maand de Beste Film Ooit.

QUALITY FILM COLLECTION

KWALITEITSFILMS VOOR EEN SCHERPE PRIJS

VANAF 4 NOVEMBER VERKRIJGBAAR OP DVD

WWW.QUALITYFILMCOLLECTION.NL

The Godfather

LIVE IN CONCERT

TICKETS VANAF 7 NOVEMBER OM 10 UUR VIA GREENHOUSE TALENT.BE

30.10.2015 • PALEIS 12, Brussel

ENRIQUE IGLESIAS

with very special guest DEMI LOVATO

SEX & LOVE TOUR

20.11.2014 • SPORTPALEIS, Antwerpen

SCORPIONS

ROCK & ROLL FOREVER TOUR

29.11.2014 • PALEIS 12, Brussel

OCD

MOOSH & TWIST EUROPE TOUR

04.12.2014 • TIRX, Antwerpen

BOYZ II MEN

09.12.2014 • ANCIENNE BELGIUQE, Brussel

HOOVERPHONIC

REFLECTION TOUR

JANUARI • FEBRUARI • MAART

TICKETS & INFO: GREENHOUSE TALENT.BE

 /GREENHOUSE TALENT BELGIUM

 @GREENHOUSE_TLNT